

Knight Of Darkness ปีสัจจอัศวิน

บทที่ 1

อัศวินก็หิวเงินเหมือนกัน

อาทิตยส์สีแดงดั่งเลือดสาดส่องเส้นทางยามพลบค่ำจนเป็นสีส้มอมแดงตลอดทั้งสาย มองไกลออกไปตลอดทางมีเพียงความว่างเปล่า ยิ่งชวนให้เกิดความรู้สึกวิเวกวังเวง

แต่เดิมพ่อค้าที่เดินทางผ่านเส้นทางนี้เพื่อทำการติดต่อค้าขายก็น้อยอยู่แล้ว พอมีโจรมาตั้งตนเป็นเจ้าถิ่นครอบครองพื้นที่คอยดักปล้นชิง จำนวนคนก็ยิ่งน้อยลงจนสร้างสถิติใหม่ ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ละก็ พวกพ่อค้าจะพยายามหลีกเลี่ยงเส้นทางนี้ ต่อให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นบ้างเล็กน้อยหรือยอมได้กำไรน้อยหน่อยก็ตาม

และเพราะการตัดสินใจของพวกพ่อค้า ทำให้พวกโจรไม่มีใครให้ดักปล้นมาเกือบจะหกวันแล้ว ทุกคนต่างก็หงอยเหงาเชื่องซึม กังวลถึงวันที่ไม่มีอะไรจะใส่ปากท้องต้องกินลมต่างข้าวที่ค่อย ๆ ไกลเข้ามาทุกที ดวงตาของลูกสมุนโจรที่คอยเฝ้ามองดูบนถนน รอคอยเหยื่อผ่านทางมานั้นจะปิดแหม่มปิดแหม่ เขาพูดพิมพ์เบา ๆ ว่า

“เหยื่อหนึ่งคน สองคน สามคน...” ดูท่าทางขึ้นยงนับต่อไป เขาคงหลับไปเสียก่อน และจะผ่านมาจริง ๆ แน่

ทันใดนั้นลูกสมุนโจรก็รู้สึกเจ็บที่กะโหลก สถิตตังเริ่มกลับมาได้ยินเสียงหัวหนังก่นด่ามาจากทางข้างหลัง “ไอ้จ้งเฮ้ย! ต้องเป็นเพราะเจ้าแล้วที่พวกเจ้าทุกคนเอาแต่จับหลับในเวลาเฝ้ายามheng พวกเราถึงได้ว่างงานตั้งหลายวัน เหยื่อผ่านมาจนผ่านไปหมดแล้ว ยังจะ..มีเหยื่อมาแล้ว! ไปทำงาน!” เขาก้าวาว ๆ ไปอย่างรวดเร็วด้วยฝีเท้าที่แผ่วเบา เพียงไม่กี่ก้าวก็เห็นเพียงแผ่นหลังเล็ก ๆ

สมุนโจรนั่งอิงไปสามวินาทีกว่าจะเข้าใจที่หัวหน้าพูด รีบชะโงกหน้าออกจากที่ซ่อนเพื่อมองด้วยความตื่นเต็นดีใจ

ขบวนสินค้าขนาดใหญ่ที่เหล่าสมุนโจรทั้งโขยงเฝ้าเพื่อฝืนถึงมาหลายวันกำลังค่อย ๆ เคลื่อนใกล้เข้ามาอย่างช้า ๆ ภายในรถม้าที่หรูหราโอ่อ่าที่สุดในขบวนนั้น ชายซึ่งรวบรวมเป็นหางม้าผู้มีใบหน้าท่าทางสง่างามและรอยยิ้มที่แสนจะสดใสกำลังกำชับกับชายผมสีเงินหน้าตาเฉยเมยไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ซึ่งนั่งฝั่งผนังและหลับตาอยู่

“ลูเธอร์ นี่เป็นภารกิจแรกในการเข้าร่วมในทัพอัศวินของเจ้า เป็นการพิสูจน์ความสามารถของเจ้า จะพลาดไม่ได้แม้แต่นิดเดียว ข้าจะทบทวนแผนอีกรอบหนึ่งนะ...”

ที่แท้ขบวนสินค้าสิบกว่าคันรถนี้ก็คือทัพอัศวินที่รักษาการณ์อยู่ในละแวกนี้ปลอมตัวมาปฏิบัติการแผนล่อเสือออกจากถ้ำโดยเฉพาะ เพื่อที่จะได้กวาดล้างพวกโจรที่ดักปล้นทำร้ายผู้คน ที่ผ่านทางให้เรียบร้อยให้หมดในคราวเดียว

ชายที่หน้าตาเฉยเมยไร้ความรู้สึกนั้นคือหัวหน้ากองพันอัศวินผู้รับผิดชอบภารกิจครั้งนี้ ส่วนอัศวินอีกคนที่จู่จุกจิกอย่างกับสาวใช้ก็คือสหายสนิทที่สุดของเขาเอง น่าเสียดายที่ดูท่าแล้วพูดของสหายจะไม่ได้เล็ดลอดเข้าไปในหูของชายผมสีเงิน เป็นเพราะเขายังอยู่ในช่วงของการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงจากเผ่าพันธุ์ปีศาจมาเป็นอัศวินผู้สูงส่ง และยังคงครุ่นคิดถึงชีวิตในวันข้างหน้าว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร

เขายอมที่จะใช้ชีวิตที่เหลือในวันข้างหน้าของเขาในฐานะอัศวินแล้ว แต่จะสามารถหลบหนีการตามล่าจากแดนปีศาจได้ตลอดหรือเปล่า

หึ ๆ ๆ! ยังไง ๆ ตัวเขาก็ไม่ซาปีศาจอีกต่อไปแล้ว และก็ไม่คิดจะกลับไปอยู่แล้วด้วย ไหน ๆ ก็ไม่เหลือทางเลือกแล้ว งั้นก็รับบทเป็นคนอื่นให้ถึงที่สุดไปเลยแล้วกัน

“...ถือซะว่าลูเธอร์คนเก่าได้ตายไปแล้ว”

เมื่อตัดสินใจได้แล้วเขาก็ลืมตาขึ้น นัยน์ตาสีเงินเฉยชาไร้ความรู้สึกใด ๆ เพิ่มแววหยอก ล้อซุกซน ออกจะอันธพาลหน่อย ๆ ด้วยซ้ำ การเปลี่ยนแปลงนี้คล้ายกับการหลอมละลายของภูเขาน้ำแข็ง ใบหน้ารูปไข่คมเข้มคู่อ่อนโยนขึ้นทันตา พร้อมกับแววซึมเศร้าที่ปรากฏชัด

เสียงจากภายนอกดังผ่านเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้งอย่างชัดเจนทั้งเสียงอาวุธกระทบกัน คนและม้าร้องกันแข็งแรงแ พลพรรคองโจรได้เริ่มต้นเปิดฉากมาได้พักใหญ่แล้ว

ไม่ต้องให้ถึงกับมือแม่ทัพใหญ่หรอก เขาก็สามารถตัดสินใจเรื่องนี้อย่างถูกต้อง

“ลู...ลูเธอร์?” อัสวินผู้รวบรวมเป็นหางม้าเห็นสีหน้าของลูเธอร์เปลี่ยนไปก็รู้สึกยากที่จะรับความเปลี่ยนแปลงนี้ได้ทัน คนคนหนึ่งเย็นชาไม่สนใจผู้ใด ภายในชั่วพริบตากลับกลายเป็นเหมือนพวกอันธพาลชอบหาเรื่องไปได้ เหมือนเทวดาที่อยู่ ๆ ก็ตกลงมาจากสวรรค์จริง ๆ

“ไม่มีอะไรหรอก ข้าแค่คิดตกแล้วนะ” มุมปากของเขาโยกโค้งขึ้นรอยยิ้มชั่วร้ายคู่อก คลาย “ขอบใจเจ้ามากที่ช่วยดูแลคนชิมเสร์มาตั้งนานอยากจะพนันกับข้าสักเกมไหม”

“พนัน?” อัสวินที่รวบรวมตีหน้าชิงชังทันที “ไม่ได้หรือห ลูเธอร์ เจ้าลืมแล้วหรือไม่ว่า กฎของอัสวินคือห้ามพนันขันต่อนะ” เขายกเหตุผลสนับสนุนคำพูดตัวเอง

“โอ๊ะ มีกฎข้อนี้ด้วยหรือนี่” ทั้งที่รู้อยู่เต็มอก แต่คนบางคนก็ยังทำเป็นไม่สะทกสะท้าน ไม่สนใจ “น่าเสียดาย อุดสำหรับเจอบังคับทำอะไรที่ง่ายและรวดเร็วที่สุดแล้วเชียว...เอาเถอะ ข้าปฏิบัติตามกฎของอัสวินก็ได้” เขาผลักประตูรถม้าให้เปิดออก ยืนตัวออกไปด้านนอกอย่างเกียจคร้าน แล้วเปล่งเสียง “ทุก...คน...จง...หยุด!”

เสียงดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหวกระแทกทุกฝ่ายหืออตาตายไปหมด จนต้องพักการสู้รบไว้ แล้วมองไปยังหัวหน้าอัสวินท่าทางโศโหซึ่งไม่รู้ว่าจะขึ้นไปอยู่บนหลังการถนัดแต่เมื่อไหร่กัน

“พวกโจรถ่อยทั้งหลายจงฟังให้ดี!” ลูเธอร์สองมือทำสะเอว ก้มมองจากข้างบน “ผู้ชาย ยืนทางซ้าย ผู้หญิงยืนทางขวา พวกครึ่ง ๆ กลาง ๆ ยืนตรงกลาง แล้วโยนของมีค่าทั้งหมดไว้ที่พื้น! ไม่ต้องสงสัย พวกเจ้าฟังไม่ผิดหรอก ข้า...จะ...ปล้น”

พอพวกอัสวินและพวกโจรได้ยินเช่นนั้น พวกที่อยู่ด้านหน้าก็แทบหัวทิ่มไปตาม ๆ กัน ส่วนพวกที่อยู่ด้านหลังก็อ้าปากค้าง งงเป็นไก่ตาแตก นี่หรืออัสวิน โอ้ สุดยอดจริง ๆ !

ลูเชอร์ หัวหน้าคนใหม่ของกองพันที่เจ็ดแห่งทัพอัศวินราชองครักษ์อันยิ่งใหญ่ จากเหตุการณ์ ‘ทหารเล่นเป็นกองโจรเสียเอง’ ที่เกิดขึ้นในภารกิจแรกของเขา ผู้ที่เห็น เหตุการณ์ทั้งหมดก็พร้อมใจกันตั้งฉายาให้เขาว่า ‘อัศวินอธรรม’ ข่าวนี้อันแพร่กระจายไปทั้งเมือง จากนั้นเป็นต้นมา ฉายานี้เป็นที่รู้จักไปทั่วพร้อม ๆ กับชื่อเสียง(ง)ของทัพอัศวินราชองครักษ์

นับจากโศกวิบัติระการตาของลูเชอร์ในวันนั้นก็ผ่านมารวมครึ่งเดือนแล้ว เขายังคงรับ หน้าต่อจากหัวหน้ากองพันที่เจ็ดคนก่อนได้อย่างราบรื่นรวมถึงรับช่วงต่อจากห้องอาบน้ำที่ หรุหร่าโอ่อ่าขนาดที่ว่าใครที่ไม่รู้ต้องเข้าใจว่าห้องน้ำห้องนี้สร้างจากเงินหลวงที่ยักยอกเอาไป เป็นแน่

ยามเสียน้ำชุ่มแช่ดังลอคออกมาจากภายในห้องอาบน้ำ บอกให้รู้ว่ามีคนกำลังใช้ยู๋ น้ำพุ เย็นชื่นใจที่ไหลมาจากท่อส่งน้ำ ผ่านแร่หินร้อนเพื่อเพิ่มอุณหภูมิ ฟุ้งออกมาจากปากซึ่งเต็มไปด้วย ฟันแหลมที่กำลังอ้ากว้างของศีรษะสัตว์ประหลาดคูคูร้ายน่ากลัวราวกลับมีชีวิตจริงบนผนัง ลงสู่อ่างอาบน้ำที่ทำจากหินหยกสีขาว ไอน้ำเลือนร่างค่อย ๆ ลอยตัวสูงขึ้น ทำให้ในห้อง เหมือนตั้งดินแดนในความฝัน ดวงลวงตาและไม่มีอยู่จริง

ท่ามกลางความมัวสลัว ชายคนหนึ่งกำอบน้ำอยู่

เข้าหลับตา ใบหน้าคมเข้มผสมปนเปไปด้วยแววเฉื่อยชาและซึมเศร้าบนศีรษะของเขา เต็มไปด้วยฟองจนมองไม่เห็นสีของเส้นผม แต่กลับสามารถมองเห็นร่างกายเปลือยเปล่าภายใต้ น้ำนั้นได้อย่างชัดเจน

เขาทิ้งมือซึ่งเต็มไปด้วยฟองลงหีบกระบวย แล้งตักน้ำขึ้นมาลาดตั้งแต่ศีรษะลงไป จากนั้นเขาก็ม้วนตัวลงหีบสบุ่มมาถูไปตามเรือนร่าง มองเห็นแผ่นหลังเปลือยเปล่าได้อย่างชัดเจน แต่ไม่ว่าใครที่ได้เห็นภาพนี้ต่างต้องตระหนกจนสุดลมหายใจเหือก

เพราะผิวกลายเป็นสีเทาที่เกลี้ยงเกลาเทียบไม่ได้เลยสักนิดกับรอยแผลบนแผ่นหลัง อาการบาดเจ็บที่หลังของเขาร้ายแรงน่าตกใจจริง ๆ

แผลนี้กลายเป็นทางยาวหกแห่ง เรียงเป็นแนวยาวเคียงข้างกันซ้ายขวาข้างละสามรอย บาดแผลเว้านูนขรุขระไม่เรียบเสมอกัน มองดูเพียงแวบเดียวก็รู้ได้ว่าเป็นแผลที่เกิดจากการที่ ส่วนใดส่วนหนึ่งที่ติดอยู่กับร่างกายนั้นถูกกระชากอย่างแรงจนกระทั่งหลุดออกไป

ยิ่งไปกว่านั้น บาดแผลทั้งหกแห่งนี้ไม่มีทีท่าว่าจะหายสนิท แม้ว่าเลือดจะหยุดไหลแล้ว แต่ว่าเนื้ออ่อน ๆ แดงสดที่ปิดม้วนให้เห็นอยู่ด้านนอกยังคงขยับสั่นไหวเล็กน้อยตามการเคลื่อนไหวของร่างกาย ราวกับจะบอกเป็นนัยถึงโศกนาฏกรรมที่ผู้เป็นนายของพวกเขามันได้เคยประสบ มา

หากมีคนมาถามว่า ‘บาดแผลสาหัสขนาดนี้ เจ้าไม่รู้สึกละไรบ้างเลยหรือ?’ ก็คงได้รับ เพียงคำตอบแบบเนือย ๆ กลับมาประโยคหนึ่งว่า ‘ไม่มี’ อย่างแน่นอน

ไม่ใช่ว่าไม่เจ็บ แต่เจ้าเจ็บจนชาชิน เมื่อชาชินแล้วก็‘ไม่รู้สึกละไรอีก

ที่ด้านนอก ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาอาศัยอยู่ตรงนั้นนานแล้ว เขา สวมชุดอัศวินสีขาวบริสุทธิ์ขลิบริมสีทอง เสื้อคลุมสีขาวคูหิมะยาวกรอมเท้า ที่เอวคาดสายรัด สีขาว สวมรองเท้าบูตยาวสีขาวขอบสีทอง ข้างเอวเหน็บ ‘ดาบธารอัคคี’ สีขาว ปลายดาบเป็นสีทอง โกร่งดาบซึ่งมีรูปร่างเหมือนกับสายน้ำสีทองที่ลั่งไหลหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกับด้าม ดาบสีขาวบริสุทธิ์ และโกร่งดาบยังมีเส้นสีทองละเอียดแผ่ขยายต่อออกมาประดับด้ามดาบ ผม ของเขามัดรวบสูงเป็นหางม้า นัยน์ตาสีทองเป็นประกาย

“กฎของอัศวินคือตรงต่อเวลา ลูเธอร์ เจ้าอาบนานเกินไปจนพวกเราเกือบจะสาย แล้ว”

“ช่วยไม่ได้ ไม่มีใครจ่ายเงินจ้างข้าให้อาบน้ำเร็วขึ้นนี่” ลูเธอร์ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ

“ไม่จั้นคราบน้ำนั้นมอทย่า เจ้าก็จ่ายเงินมาให้ข้า แล้วข้าจะอาบน้ำให้เสร็จภายในสามนาที” พอได้ฟังอย่างนี้ มอทย่าก็แทบจะลมใต้

เมื่อลูเชอร์หันหลัง มอทยาถึงกับสะดุ้ง สายตาของเขาจับจ้องไปที่แผลฉกรรจ์ของอีกฝ่าย แล้วเอ่ยออกมาว่า... “บาดแผลเจ้า... ไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้เลยจริง ๆ หรือ”

พอได้ยิน ร่างของลูเชอร์ก็สั่นไหว เขาหิบบเลือดในตัวในสีคำออกมาสวมใส่ทันที จากนั้นก็ใส่ชุดอัศวินสีดำขลับขลิบริมสีม่วงอ่อนมาคลุมอีกชั้นหนึ่ง

เมื่อเห็นเขาตอบสนองเช่นนี้ มอทยา ก็เข้าใจได้ทันทีว่าเขาไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องนี้จึงไม่ถามต่อให้มากความอีกด้วยความที่รู้สถานการณ์ดี

“วิธีทั่วไปเชื่อว่า จะรักษาแผลของข้าให้หายได้... จะรักษาให้หายข้าต้องฟื้นฟูกำลังที่แท้จริงให้ได้ อย่างน้อยสามส่วนของปีก่อน หรือไม่กี่... ปรุ่งยาสมุนไพรนั้นให้เสร็จสมบูรณ์”

บทที่ 2

ล้างแค้นมาตุภูมิ

สายตาของลูเชอร์ตอนนี้มีเพียงแต่ยูนิคอร์นสีดำเท่านั้น ยูนิคอร์นสีดำนั้นถือกำเนิดมาจากการร่วมสมสู่กันระหว่างยูนิคอร์นกับอินทิวบัส (อินทิวบัส หรือ ปีศาจเพศชายที่คอยเข้าฝันเพื่อสำเร็จความใคร่ให้มนุษย์) แต่มีอัตราในการตกลูกที่ต่ำมาก เพียงห้าในร้อยเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีน้อยมากที่ยูนิคอร์นซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความสว่างและบริสุทธิ์นั้นจะยินยอมที่จะร่วมสมสู่กับอินทิวบัส ตัวแทนแห่งความมืด ส่วนใหญ่การร่วมสมสู่ที่เกิดขึ้นจึงมักจะมาจากการบังคับขืนใจ ยูนิคอร์นสีดำที่ยังมีลักษณะเหมือนม้าตัวเล็กๆ อยู่ นั้นไม่เหมาะที่จะนำมาขึ้นขี่เป็นพาหนะ แต่เมื่อเปลี่ยนร่างกลายเป็นผู้สืบเชื้อสายของอินทิวบัสซึ่งสูงใหญ่สง่างามแล้ว ก็จะเป็นพาหนะชั้นเลิศที่สุดอย่างแน่นอน

ตอนนี้ ยูนิคอร์นและลูเชอร์ ตัวหนึ่งอยู่หน้า คนหนึ่งอยู่หลัง กำลังไล่ตามกันไปติด ๆ ลึกเข้าไปในป่าที่บึงตื้นไม้ขึ้นหนาแน่น ม่านพลังธาตุลมซึ่งช่วยเร่งการเคลื่อนไหวทำให้ความเร็วของเขาเพิ่มขึ้นถึงระดับสุดยอด เขารักษาระยะห่างระหว่างเขากับยูนิคอร์นมาตลอด ไม่ทิ้งห่างมากเกินไปแต่ก็ไม่รู้ว่าเพราะสาเหตุอะไรถึงไม่ใกล้เข้าไปเช่นกัน

เมื่อมียูนิคอร์นนำหน้าอยู่ข้างหน้า เหล่าสิ่งมีชีวิตที่ชุ่มชื้นอาศัยอยู่ในป่าแห่งความฝัน เพื่อเฝ้ารอคอยโอกาสที่จะได้ทำร้ายและช่วงชิงเอาชีวิตของสิ่งที่หลงเข้ามาต่างก็ค่อย ๆ หลีกทางให้

ใครแต่ละต้องได้ ใครมีอาจแต่ละต้องได้ สรรพสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในป่าแห่งความฝันนี้ต่างรู้ดี

แม้ว่าจะเป็นยูนิคอร์นสีดำ แต่ก็ยังได้ชื่อว่าเป็นยูนิคอร์น เป็นราชาของพวกเขาตลอดกาล ทำให้ลูเธอร์สะดวกขึ้นมาก เพราะเขาไม่ต้องระแวงว่าจะถูกดักลอบทำร้าย

ไล่ตามติดกันอยู่ไม่นานนัก ทั้งสองฝ่ายก็ดูคล้ายกับว่าสามารถสื่อความคิดถึงกันได้ ทั้งคู่หยุดฝีเท้าลงตรงที่โล่งว่างข้างสระน้ำในป่าพร้อมกัน โดยไม่ต้องบอก

“ปีศาจเอ๋ย ข้ายินยอมที่จะทำพันธสัญญาเป็นพาหนะของเจ้า” เสียงไม่ได้ออกมาจากปากของยูนิคอร์นสีดำ แต่ดังขึ้นในหัวของลูเธอร์

มันไม่ได้โง่ สามารถรู้สึกถึงไอปีศาจ แดมยังได้เห็นพฤติกรรมของลูเธอร์และความเปลี่ยนแปลงในตอนนี้อีก หากมันยังเดาฐานะและเจตนาของลูเธอร์ไม่ออก มันคงตายอยู่ในวงล้อมของยูนิคอร์นเป็นหมื่น ๆ ครั้งแล้ว

“แล้วยังไงอีก” ลูเธอร์ ใช้วิธีสื่อสารเช่นเดียวกับยูนิคอร์นสีดำ

“ข้าอยากแก้แค้น”

ลูเธอร์เลิกคิ้ว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มหยัน “อยากแก้แค้นก็ไปสิ มาบอกข้าทำไมกัน” เขาถามทั้งที่รู้

“ช่วยข้า” คำพูดของยูนิคอร์นสีดำราวระเบิดชัดเจนขึ้น มันส่ายหน้าไปมา จากนั้นก็ก้าวเข้ามาข้างหน้า แล้วก้มศีรษะลงแทบเท้าลูเธอร์ “ช่วยข้าพวกเราทำพันธสัญญากันก่อนก็ได้”

“ข้าไม่ยกฐึว่ายูนิคอร์นก็โกรธแค้นเป็นด้วย” แม้ปากจะเอ่ยวาจาห่างเหิน แล้งน้ำใจ แต่
ลูปคาล่าเขาซึ่งบิดเป็นเกลียวสีเงินเหลือบม่วงต่างจากยูนิคอร์นทั่วไป

“ยูนิคอร์นทำไม่ได้ แต่อินทิวบัสทำได้” มันตอบเบา ๆ

“ปฏิเสธเสียตอนนี้ข้าก็จะไม่ฝืนใจ”

“แต่เจ้าก็จะลงมือฆ่าข้าซะ” ยูนิคอร์นพูดต่อทันทีโดนไม่ต้องคิด มันไม่คิดว่าปีศาจตน
หนึ่งที่ตั้งใจจะปิดบังฐานะที่แท้จริงของตัวเองจะยอมปล่อยสิ่งมีชีวิตที่ได้ล่วงความลับของมันไป
ง่าย ๆ

ลูเชอร์ยิ้มน้อย ๆ ไม่เอ่ยอะไรต่อ

...พันธสัญญาสมบูรณ์

“...เจ้านาย” ยูนิคอร์นสื่คำพร้อมรับพันธสัญญาเป็นสัตว์ในอาณัติของลูเชอร์

ตอนนี้มันได้ยินเสียงผู้เป็นนายเอ่ยตามอีกครั้ง “ชื่อของเจ้าล่ะ”

“ซอฟมีกาน่า”

“เอาล่ะซอฟ เล่าเรื่องของเจ้าให้ข้าฟังซิ” ซอฟบอกเล่าความแค้นของมันจบ ลูเชอร์ก็
ตัดสินใจว่าต้องไปยังแหล่งที่ยูนิคอร์นอาศัยรวมกันให้ได้สักครั้งหนึ่ง

ใจของลูเชอร์ในตอนนีเต็มไปด้วยความคิดแค่เพียงว่าต้องการยามาเหยี่ยวขาดแผล เพื่อ
ฟื้นฟูพลังของตัวเองให้เร็วที่สุดเท่านั้น เขาจึงมองข้ามความรู้สึกของมอท่าไปอย่างคาดไม่ถึง

บางทีระหว่างมนุษย์กับปีศาจ คงยากจะเป็นมิตรแท้ในยามยากได้จริง ๆ

ถึงตอนนี้ไม่มีเสียงพูดคุยกันดังขึ้นอีก ทุกคนต่างเร่งเดินทาง ไม่นานนกดันไม่ขึ้นซ้อน
กันหนาแน่นก็บางตาลง สามารถมองออกไปได้ไกลยิ่งขึ้น ซอฟนำทางลูเชอร์และมอท่าไป
รู้สึกราวกับตัวเองได้ก้าวล่วงล้ำเข้ามาในเขตแดนที่ไม่ควรข้าม...แดนสวรรค์

สิ่งที่สะท้อนในดวงตาไม่ใช่ภาพของต้นไม้ที่ขึ้นหนาแน่น แต่ละต้นสูงเสียดฟ้าดูเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังชีวิตอันไร้ขีดจำกัดอีกต่อไป แต่กลับเป็นภาพของผืนหญ้าซึ่งมีต้นไม้ขึ้นอยู่บางตา เบื้องหลังเป็นปราการเขาสูงใหญ่ธารน้ำตกไหลซัดสาดลงมาให้เกิดละอองน้ำกระเซ็นรวมกันเป็นทะเลสาบ

เสียดายที่ไม่ว่าจะเป็นทิวทัศน์อันงดงามเช่นนี้ หรือว่าสิ่งมีชีวิตอันแสนงามสง่าที่รวมตัวกันอยู่ ณ ที่นี้ ต่างก็แผ่รังสีแห่งความไม่เป็นมิตรมาให้

“ไม่เลว สวยงามมาก พวกเจ้าเข้าใจเลือกที่อยู่สินะ” ลูเธอร์พูดราวกับว่าประสาทการรับรู้ตายด้าน

ยูนิคอร์นส่งงามตัวหนึ่งก้าวออกมา ขนสีทองขาวบริสุทธิ์เป็นมันเงาสวย เขาสีทองอร่ามเก็บซ่อนประกายเอาไว้ ไม่เหลือบมองลูเธอร์และมอทยาแม่แต่น้อย แต่จ้องตรงไปที่ซอฟ

“เจ้าเกลียดข้ารี”

“ข้าเกลียดเจ้า!”

บทสนทนาสั้น ๆ ง่าย ๆ ระหว่างแม่และลูกชายทำให้บรรยากาศตึงเครียดเกิดปะทุขึ้นมาทันที

“บาดแผลจะสามารถหายได้หรือไม่ ของสิ่งหนึ่งมันอยู่ในถิ่นอาศัยของยูนิคอร์นเป็นกุญแจสำคัญ” ลูเธอร์เอ่ย

“...ของอะไร” มอทยาถามกลับอย่างกระตือรือร้น

“ผลึกพรายม่วง” ลูเธอร์ตอบตรง ๆ “แต่ว่าเป็นตำรับยาพื้นบ้าน ยังไม่มีใครเคยทดลองมาก่อน”

มอทยายังคงสองจิตสองใจ

“ข้าสามารถเลือกเกิดได้ด้วยหรือ มันเรื่องอะไรที่ข้าจะต้องสละตัวเองเพื่อเกียรติของยูนิคอร์นด้วยเล่า!” ซอฟคำราม

ซอฟตอบแทนความนิ่งเงียบของแม่ด้วยการบันดาลโทสะ หลังจากตีฟันดำสาดเสียเทเสียออกไป ซอฟก็ปิดท้ายด้วย...

“เจ้านาย! เจ้านาย! ทำลายที่นี่! ช่วยข้าด้วย ข้าอยากจะทำลายที่นี่!”

จะฆ่ายูนิคอร์นให้เกลี้ยงหรือไม่เขาไม่สนใจ เพียงแต่ว่ามีปัญหาใหญ่อยู่ข้อหนึ่งก็คือ... กำลังของเขาในตอนนี้อยู่นิดเดียวไม่ได้ไม่หมดทั้งฝูง แล้วตั้งแต่แรกเขาก็ไม่ได้มาที่นี่เพื่อจะทำการสังหารหมู่ด้วย

ความคิดของซอฟกับเขาตรงกันพอดี

น่าเสียดายที่ยูนิคอร์นไม่ได้ยินเจตนาของลูเซอร์ รวมถึงความตั้งใจของมอथा

ยูนิคอร์นหลายสิบตัววิ่งล้อมเข้ามา เขาบิดเป็นเกลียวสีทองของทุกตัวส่องประกายระยิบระยับราวกับเหรียญทอง

“เปลี่ยนร่าง”

ซอฟไม่คัดค้าน ไฟโลกันตร์สีดำปนแดงลุกโชนขึ้นมา ร่างของมันทะยานขึ้นอย่างรวดเร็ว นัยน์ตาสองข้างและกีบเท้าทั้งสี่ปกคลุมไปด้วยไฟร้อนแรงและสูงใหญ่กว่าเขาเสียอีก คาบรัตติกาลถูกกวักออกจากปีก ลูเซอร์พลิกตัวปีนป่ายด้วยความคล่องแคล่วขึ้นไปบนหลังของซอฟ ซึ่งชั่วพริบตาเดียวได้เปลี่ยนรูปร่างเป็นเทพอาซาอินคิบัตที่เข้มแข็งและทรงพลัง

“อย่างไรเสียเจ้าก็อย่าขัดขวางข้าเลยนะ” ซอฟพูดวิงวอนกับมอथा

“เจ้าช่วยหาผลึกพราชม่วงหน่อย มันดูเหมือนกับคริสตัลสีม่วงแต่ข้างในมีของเหลวไหลอยู่ โดยทั่วไปจะเกิดขึ้นที่ริมน้ำที่มีพลังสว่างอยู่”

ในที่สุดมอथाก็พยักหน้า “ได้!”

กิบเท้าทั้งสี่ของซอฟต์แวร์ที่เปลวไฟลูกโชนทะยานอย่างรวดเร็วเป้าหมายแรกที่เลือกเอาไว้
คือแม่ผู้ให้กำเนิดมันนั่นเอง

ยูนิคอร์นไม่อาจยอมให้ถิ่นของมันถูกทำลายได้ แต่ลูเธอร์กับซอฟต์แวร์ตั้งใจจะทำลายถิ่นที่
เกิดของยูนิคอร์น เมื่อความตั้งใจทั้งสองฝ่ายขัดแย้งกัน บนผืนหญ้าที่เต็มไปด้วยพลังชีวิตก็
เปิดฉากการห้าหน้ากันขึ้น

เพียงแต่ฝ่ายหนึ่งต้องระวังที่อยู่อาศัยของตัวเอง ในขณะที่อีกฝ่ายไม่ต้องกลัวเกรง
อะไรทั้งสิ้น ทำร้ายศัตรูและวางเพลิงมาตลอดทาง แต่การที่พลังเขียวของยูนิคอร์นซึ่งเป็น
พลังสว่างครอบคลุมไปทั่วทำให้ลูเธอร์ซึ่งโผล่มอยู่ทนไม่ได้ต้องค่อย ๆ ลดระดับย่อตัวลงมา

ถึงตอนนี้มอथाก็ฉวยโอกาสเข้าไปใกล้ริมทะเลสาบ หลังจากค้นหาที่ริมทะเลสาบอยู่
ครู่หนึ่งแล้วไม่พบ เขาก็กระโดดลงไปในทะเลสาบ สอดสายสายตาต่อไป

“มารรัตติกาลดับสูญ...ปฐพีสิ้นแสง”

ดาบรัตติกาลฟาดฟันยูนิคอร์นทางขวาให้ล่าถอย ส่วนไฟโลกันตร์อันร้อนแรงก็บีบยูนี
คอร์นทางซ้ายให้เปิดทาง พลังเวทย์มืดของลูเธอร์เตรียมพร้อมไว้จึงได้โอกาสเข้าจัดการยูนี
คอร์นน้อยเจ็ดแปดตัวซึ่งทำอะไรไม่ถูก

‘ปฐพีสิ้นแสง’ คือ โล่พิทักษ์ที่ใช้ป้องกันตัวซึ่งเป็นหนึ่งใน ‘มารรัตติกาลดับสูญ’ ที่ลูเธอร์
คิดค้นขึ้นเองในยามคับขันมันสามารถแปรเปลี่ยนจาก โล่พิทักษ์เป็นที่ใช้คุ้มขังอีกฝ่ายได้

“ไม่ได้ใช้สามปีกว่า ฝีมือยังใช้ได้” ดาบรัตติกาลถูกถือเฉียงจ่ออยู่ที่โล่พิทักษ์ “ใจเย็นไว้
ข้าเชื่อว่าอัตราการตกของยูนิคอร์นคงไม่สูงนักหรอก”

“มนุษย์ ข้าไม่รู้ว่าเจ้าได้เรียนรู้พลังเวทย์อันชั่วร้ายของปีศาจด้วยตัวเองได้อย่างไร แต่ว่า
...” หัวหน้าเผ่ายูนิคอร์นกวาดสายตามองโล่พิทักษ์ แล้วพูดไปตามที่เห็นว่า... “พลังปีศาจของ
เจ้าไม่เพียงพอที่จะทำลายที่นี่ได้ง่าย ๆ หรอก”

“เจ้าพุดถูก” ลูเธอร์ไม่สะทกสะท้าน แล้วชี้ไปทางยูนิคอร์นน้อย “แต่กับพวกมันนะได้แน่ อีกอย่างดาบของข้าไม่ได้มีไว้วอดเฉย ๆ ถ้าเจ้ากล้าก็ลองดู ข้าเองก็กล้าทำให้เลือดของพวกมันเปื้อนที่นี้เหมือนกัน”

การข่มขู่อย่างโจ่งแจ้งไม่ใช่สิ่งที่อศวินคนหนึ่งพึงกระทำอย่างแน่นอน

“มนุษย์ชั่ว เจ้าต้องการอะไร”

“เจ้าไม่ได้ยินที่ขอพุดหรือไง พวกเราแค่ต้องการทำลายที่นี้เท่านั้น”

“มนุษย์ชั่ว บอกข้ามาว่าเจ้าต้องการอะไรกันแน่ สหานของเจ้าเพิ่งจะลงไปในทะเลสาบ”

หลังจากจบประโยคนี้ ยูนิคอร์นสามตัวที่อยู่ใกล้ริมทะเลสาบก็หันเขาพุ่งเป้าโจมตีผิวทะเลสาบ

“ชีวิตยูนิคอร์นมีค่าหรือว่าชีวิตคนมีค่า แปะตัวแลกหนึ่งคน ดูเหมือนข้าจะได้เปรียบอยู่นะ” พอเห็นว่าบรรยากาศไม่ดีขึ้นลูเธอร์จึงเปลี่ยนเรื่องเป็นว่า... “ใช่ว่าจะตกลงกันไม่ได้ซะเมื่อไหร่เล่า เจ้าก็ปล่อยให้สหายข้าขึ้นมาอย่างปลอดภัย แล้วหลังจากนั้น...ให้พวกข้าพาเจ้าตัวเล็กนั้นไปด้วย”

“มนุษย์ชั่ว เจ้าอย่าหวังว่าได้คืนแล้วจะเอาศอกอีก”

“หรือบางทีเจ้าอาจจะชอบที่จะให้ลงนรกไปพร้อม ๆ กันหมด” ลูเธอร์ยิ้มไหล่

“...มนุษย์ ข้าจะเชื่อเจ้าได้อย่างไรกัน” หลังจากเงยบอยู่นาน หัวหน้าเผ่ายูนิคอร์นก็โพล่งประโยคนี้ออกมา

“ข้าไม่ได้ต้องการให้เจ้าเชื่อ แค่ต้องการให้เจ้าเลือก” ลูเธอร์พูดตรง ๆ แต่ดูเหมือนซอฟจะพุดอะไรกับเขา เขาจึงเปลี่ยนเป็นพุดว่า “...ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเจ้าใจดีกว่าข้าหน่อย มันบอกขอเพียงแต่เจ้ายอมประนีประนอม มันก็ยินดีที่จะเลิกแก้แค้น อีกอย่าง ข้าจะบอกให้เจ้า

รู้ฐานะในอนาคตของเจ้ายูนิคอร์นน้อยตัวนี้ด้วยก็ได้ เพื่อนเล่นของเจ้าหญิงที่สามแห่งจักรวรรดิ วิลเลนไงล่ะ”

สัญชาตญาณของยูนิคอร์นดีมาก ตัวมันเองซึ่งเป็นหัวหน้ารู้ดีว่านิสัยใจคอที่แท้จริงของชายคนนี้ได้เรียบร้อยเยี่ยงอย่างที่เห็นในตอนแรก ทว่าเขาเป็นตัวอันตราย

“ตกลง...” หัวหน้าเผ่ายูนิคอร์นทอดถอนใจ

มอทย่าซึ่งไม่รู้เรื่องราวโผล่ขึ้นมาจากน้ำโดยไม่ทันได้เตรียมใจไว้ก่อน เดิมทีเขาคิดว่าจะแอบขึ้นมา แต่เมื่อเห็นว่ามีสายตามากมายหลายคู่จ้องเขม็งมาที่เขา เขาก็รู้ได้ทันทีว่าทุตัวรู้เรื่องหมดแล้ว แล้วเขาก็เห็นว่าลูเธอร์กำลังยื่นยิ้มมองเขาอยู่

“ขึ้นมาซะ” ลูเธอร์ส่งมือให้

“ข้าไม่รู้ว่าเจ้าต้องการมากน้อยเท่าไร” แต่เขาก็กลับมองไปที่ข้างเท้าลูเธอร์

พอเห็นมอทย่ามองอย่างนั้น ลูเธอร์ก็อธิบายอย่างผู้รู้ที่...๓รก็จลุล่วงแล้ว ยูนิคอร์นน้อยตัวนี้หัวหน้าเผ่ายูนิคอร์นเห็นด้วยที่จะให้เราพามันกลับไปมอบให้แก่เจ้าหญิง”

“งั้นรี” มอทย่ามองไปทางหัวหน้าเผ่ายูนิคอร์น แม้ซึ่งนอกจากเหลือบตามองดูด้วยแววตาเศร้าแล้วก็ไม่มีการตอบสนองอะไรอีกอย่างน่าประหลาด

“พวกเราเผ่ายูนิคอร์นพูดแล้วไม่คืนคำ” คำพูดประโยคต่อมาของมันจึงแสดงเจตนาว่าต้องการส่งแขก “ผู้มาจากแดนไกล หลังจากวันนี้ไป ป่าแห่งความฝันยังต้องการการฟื้นฟูอีกเชิญ!”

“ข้าว่ากลับไปรายงานผลให้เร็วที่สุดเถอะ” มอทย่าคิดนิคหนึ่ง พูดว่า... “คนที่จ้องอยากจะได้ยูนิคอร์นมีมากเกินไป พาไปไหนมาไหนด้วยคงไม่ปลอดภัย”

แค่คิดว่าจะได้ออกจากป่าแห่งความฝันที่เต็มไปด้วยศัตรูรอบด้านเร็วขึ้นอีกหน่อย ลูเธอร์ก็สบายอกสบายใจเสียจนไม่มีอะไรมาเทียบได้ “ได้! ตามใจเจ้าเลย”

นายสิทธิศักดิ์ ภาคนนท์กุล 6/2 เลขที่ 5